

Posavske povesti.

XII. Bratranca.

omaj sta stopila iz šole na cesto, sta se začela prepirati.

»Ti si nastavil.«

»Tvojo kletko.«

»Sam si jo vzel.«

»Ti pa sinico iz kletke.«

»Tebi sem jo dal.«

»Za nož. Vrni ga.«

»Sedaj je moj.«

»Moj je!«

»Tvoj? Kar molči. Če ne...«

Goriškov Peter se je sklonil k tlom, da pobere kamen. A to le na videz. V resnici ga je že imel pri sebi v žepu. Pa tudi Vodiškov Karol je bil pripravljen, da se brani kakorkoli.

Drugi tovariši so stali ob strani in čakali, kako se bo prepir končal. Le Hlebšev Konrad je sklenil, da gre vso zadevo takoj naznanit učitelju. A drugi so ga ustavili: »Pusti! Drugič pojdetta oba s kamnom na tebe.« Konrad se je ustrašil in ni šel.

Goriškov Peter pa je že vrgel prvi kamen.

Vodiškov Karol je odskočil in obenem zajokal. Kamen ga je zadel v nogo.

Karol je sedel ob cesti na travo, se prijemal za nogo in jokal.

Goriškov Peter pa je tekkel proti domu.

»Le čakaj!« je upil Karol za njim. »Vse povem našim.«

»Jaz pa našim!« se je slišalo oddaleč.

»Pri nas ne boste dobili več drvá.«

»Vi pa pri nas zelja ne,« si je mislil Peter, a rekel ni, ker bi ga bili prej domov slišali, kakor pa Karol ob cesti; zakaj Peter je kar drvil proti domu.

Tudi Karol je prišepal domov.

»Kaj ti je?« so vprašali mati.

»Goriškov Peter me je...«

»Že spet! Nisem rekla: Ne hodi več z njim.«

S tem je bilo zaenkrat opravljeno.

A rana na Karlovi nogi se ni mogla tako naglo zaceliti. Drugi dan ga ni bilo v šolo.

»Kje je?« je vprašal gospod učitelj.

»Doma! Noga ga boli!«

Tretji dan ga še ni bilo.

Četrty dan pa je prišel z obvezano nogo in mati z njim.

»Kaj pa to pomeni?« se je začudil učitelj, zakaj Vodiškova mati doslej še niso prestopili šolskega praga.

»Danes sem morala priti. Povejte, prosim, vsem v šoli. Naj se ne pobijajo na cesti med seboj.«

»Pobijajo se? Kdo?«

»Goriškov Peter že. S kamnom v roki hodi v šolo in iz šole.«

»Prav, da ste mi povedali. Še danes naredim temu konec.«

Vodiškova mati so pomirjeni odšli, Karol pa je brezskrbno stopil v šolo.

Pozvonilo je.

»Vsi tu!«

»Vsi!«

Učitelj pogleda proti zadnji klopi. Res! Tudi Goriškov Peter je navzoč.

Odmolili so.

In sedaj?

Navadno se je pričelo izpraševanje o šolskih predmetih; danes pa je učitelj vstal in šel pred prve klopi.

»Nič dobrega ne bo,« je takoj pomislil Goriškov Peter.

»A kaj bo?« je premišljeval Vodiškov Karol.

Hlebšev Konrad je dvignil roko.

Nekdo je medtem zaupil:

»Gospod učitelj! Hlebš pa nekaj ve.«

»Torej kaj?«

»Peter Gorišek je zadnji ponedeljek...«

»Že vem,« ga je ustavil učitelj.

Začela se je preiskava.

Kje? V žepih Goriškovega Petra.

»Stopi semkaj.«

Vstopil se je pred učitelja.

»Obrni žepe narobe. Najprej pri suknjiču.«

»Ta je raztrgan,« se je izgovarjal Peter.

»Nič ne de. Bomo vsaj videli, kolike zaplate mu je treba.«

Peter ga obrne narobe.

Žep pa ni bil raztrgan.

»Torej tudi laž?«

»Saj je res raztrgan. Če ne levi, pa desni.«

»Poglejmo!«

Res! Desni žep je bil raztrgan.

»Naprej!«

»Saj nimam nič.«

»Dva žepa pri hlačah.«

Peter se je obotavljal.

»Tako!«

Peter je segel z desnico v desni, z levico v levi žep. Levi žep je preobrnil, desnega pa ne.

»Še desnega.«

»Je ravno tak.«

Otroci so se nasmejali.

Učitelj je postal resnejši.

»Ali zlepa? Ali...«

Tudi desni žep je bil preobrnljen.

»Klop!« je zaropotalo po tleh. Enkrat, dvakrat, trikrat.

Bili so kamni. Ostri kamni. Pobrani na gramozovem cestnem kupu.

»Kaj pa to? Ali kamenje ješ?«

Otroci so se zopet zasmejali.

Hlebšev Konrad se je spomnil evangeljske zgodbe:

»Reci! Naj bodo ti kamni kruh.«

Kako rad bi bil videl Peter, da bi sedaj ti kamni postali kruh. A bili so le ostri kamni, ki so ležali pred njim na tleh in ga obsojali:

»Kamenjavec! Pobjavec!«

»Karol Vodišek!« je zaklical učitelj. »Stopi še ti semkaj!«

Karol Vodišek in Peter Gorišek sta si stala nasproti.

»Sta to bratranca?«

Oba, Karola in Petra je izpreletela težka misel.

»Nisva, nisva, ker nečeva biti.«

»Sovraštvo in prepir se ne spodobi med kristjani, najmanj med součenci, posebno še med sorodniki. To ne gre! Sezita si v roke!«

Karlova roka se je oprijela Petrove. Odpustila sta si vse.

»Vodišek, pojdi v klop! A ti Gorišek...«

Kaj bo s Petrom, so radovedni čakali otroci.

»Tri kamne s ceste si nosil v žepu. Za kazen boš moral tri dni ostati ob prostem času doma. Ne smeš na cesto drugače, kakor če greš v šolo, cerkev, ali če te starši kam pošljejo. Si me razumel?«

Peter je potrdil.

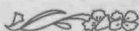
»Pojdi v klop!«

Tri dni ne na cesto? To je bila za Petra, ki je otrok ceste, huda kazen.

In kaj vse se je tiste dni videlo in slišalo in godilo na cesti. Zakaj bili so ravno semanji dnevi pred sv. Miklavžem. A Peter je vztrajal doma.

Tisto leto se je zgodilo zadnjikrat, da mu je Miklavž prinesel — šibo.

Kancijan.

Naše igre.

11. Vojaki.

Naših krajih so bile vojaške vaje. Joj, koliko je bilo takrat pri nas vojakov! Vsak dan so odhajali zjutraj na vajo; opoldne ali pa šele enkrat popoldne so se pa vračali na svoja stanovanja.

Ni mi treba praviti, da smo se vojakom pridružili tudi mi, vaški bosopetniki, in jih spremljali lačni in žejni po njihovih potih. Brez nas se pač ni smela izvršiti nobena važna reč v celi okolici.